

mission

*Fridfull
Advent!*

FINSKA
MISSIONS-
SÄLLSKAPET

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.finskamissionssallskapet.fi
fms@finskamissionssallskapet.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@
finskamissionssallskapet.fi
Telefonnummer till växel: 09 12 971

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin
tfn 020-7127 265

Redaktör:

Joanna Lindén-Montes
ISSN 0357-296X
154. årgången

Missionspedagog
Camilla Skrifvars-Koskinen
tfn 020-7127 360

**Koordinator för barn-
och ungdomsverksamheten**
Carre Lönnqvist
tfn 020-7127 263

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman
tfn 020-7127 266

Informatör
Joanna Lindén-Montes
tfn 020-7127 264

Byråsekreterare (tf)
Ingrid Björkskog
tfn 020-7127 282

På pärmen: Aphae Mayer följer med i gudstjänsten på sitt modersmål akha i församlingen Ban Rai Pattana, Thailand. Foto: Joanna Lindén-Montes

Marika Björkgren-Thylin
chef för svenska sektionen

LEDARE

Dela julglädjen

Denna höst noterade jag till min förfaran att butikerna plockade fram julprodukterna och julpyntet redan första veckan i oktober. Till och med vår fyraåring frågade förundrat varför varuhuset har julgranar framme fast mamma ännu hävdar att det är jätte, jätte länge till jul.

Själv brukar jag försöka låta bli att röra julpyntet innan första advent. Utöver julens andliga budskap är jag själv mest förtjust i julbelysningen (adventsljusstakar, julstjärnor, julgranar med mera) som lyser upp den mörkaste tiden av året och sprider en underbar trevnad och stämning. Men det finns också många andra jultecken.

Ett tecken är alla de advents- och julinsamlingar som kör igång mot slutet av november. Såväl kristna organisationer som profana välgörare utnyttjar denna tid av året till att vädja till människornas välvilja och ansvarskänsla. Det är ingen slump att så många organisationer ordnar insamlingar under adventstiden. En del motiverar det enkelt med jul-tomtar och julglädje, medan andra ser en djupare andlig innebörd i att försaka något av sitt eget goda till förmån för dem som har det sämre ställt.

Av tradition är advent en tid av fasta, förberedelse, bön och självrannsakan inför firandet av Jesu födelse vid jul. Under adventstiden påminns vi också om att Jesus har lovat att han en dag kommer tillbaka för att gripa in i världen och rädda dem som tror på honom. Som kristna lever vi alltså i tiden mellan Jesu första och andra intåg i världen. Vi är kallade att vara trogna lärjungar under tiden med uppgift att älska Gud över allting och vår nästa som oss själva. I denna uppgift ingår också ansvaret för våra medmänniskor och den värld som Gud har anförtrott oss.

Ända sedan år 1973 har Finska Missionssällskapet tillsammans med församlingarna ordnat De vackraste julsångerna. Idag sjungs julsångerna i de flesta av de lutherska församlingarna i Finland och också bland många utlandsfinländare. Förutom att sprida ljus, värme och gemenskap vill De vackraste julsångerna utmana oss till eftertanke och ansvar. I anslutning till De vackraste julsångerna ordnas därför varje år en julinsamling som stöder olika utsatta grupper i länder där Finska Missionssällskapet arbetar. I år går insamlingen till att ge funktionshindrade barn i olika delar av världen ett människovärdigt liv.

Guds son föddes i ett enkelt stall i Betlehem. Genom sitt eget exempel visade Jesus oss vad kärlek, omtanke och medmänsklighet är. När vi i advent ser fram emot firandet av Jesu födelse påminns vi om vår uppgift som Jesu lärjungar i världen och om vårt ansvar för våra medmänniskor.

Marika Björkgren-Thylin

"Ja, folket skall vara utlämnat till dess hon som skall föda har fött. Då skall de som är kvar av hans bröder återvända till Israels folk. Han skall träda fram som herde med Herrens kraft i Herrens, sin Guds, höga namn, och folket skall bo i trygghet, nu då han blir ärad över hela jorden."

Mika 5:3-4

Kristna från hela världen samlades i Sydkorea

Foto: Joanna Lindén-Montes

Den 30 oktober till 8 november samlades representanter från 345 medlemskyrkor vid Kyrkornas världsråds (KV) tionde generalförsamling i Busan, Sydkorea. Temat "Livets Gud, led oss till rättvisa och fred" genomsyrade mötesdagarna, som bjöd på nya visioner för den världsvida kyrkans mission och fredsarbete.

Pakistans förenade kyrka uppmärksammade deltagarna på de förföljda kristnas situation. Kyrkans ledande biskop, Samuel Azariah, sa att det är viktigt att Kyrkornas världsråd kan påminna Pakistans regering om att skydda religiösa minoriteter. Vid generalförsamlingen valdes åtta nya regionala presidenter. En av dem är Gloria Ulloa Alvarado, som representerar Sydamerika och Karibien. I sitt arbete med KV vill hon speciellt fokusera på fredsprocessen i Colombia.

Generalförsamlingen bjöd på tematiska samtal, arbetsgrupper, gudstjänster och möten människor och kyrkor emellan. Här knyter representanter för ursprungsfolk bönesnören runt varandras handleder. Finska Missionssällskapet och Mekane Yesus-kyrkan höll en föreläsning om kyrkans arbete för utstötta folkgrupper.

”Nu är det rätt tid att åka”

Anna-Lena Sårs tillbringade sina första barndomsår i Senegal. Nästa år flyttar hon tillbaka till Fatick, den här gången som missionär. Hennes uppdrag är att utveckla den lutherska kyrkans barn- och ungdomsverksamhet.

Anna-Lena Sårs ska förbereda sig för arbetet i Senegal med en tre månader lång språkkurs i Frankrike från och med februari. Hennes avresa till Senegal är inprickad i slutet av juni.

Anna-Lena är utbildad teologie magister och har arbetat som lärare i Grankulla de senaste sex åren efter sin examen. – Det är den längsta tid jag bott på ett och samma ställe! Jag har länge funderat på möjligheten att åka utomlands, men upplevde för två år sedan att Gud bad mig vänta ett par år till. Nu är det rätt tid att åka, trots att jag trivs jättebra på skolan där jag jobbar.

Anna-Lena föddes i Helsingfors när hennes föräldrar Asta och Göran Särs, som på den tiden arbetade som Finska Missionssällskapets missionärer, var på semester i hemlandet.

– Vi bodde i Senegal tills jag var sex och ett halvt år gammal. Mina föräldrar arbetade bland serere-stammen; pappa var brunnsgrävare och mamma arbetade inom hälsovården. Senare har pappa varit präst och mamma jobbat med verksamhet för kvinnor, hälsovård och diakoni. Vi hann bo i Mbour, Fatick och Thiadiaye i västra Senegal, säger Anna-Lena.

Som trettonåring återförenades Anna-Lena med barndomslandet Senegal, som hon också kallar sitt andra hemland.

– När min äldsta bror flyttat hemifrån och min mellersta storebror åkte som utbyteselev till Kentucky föreslog jag för mamma och pappa att vi andra skulle åka till Senegal. Det lyckades: mina föräldrar kunde återvända som missionärer. Det var en höjdpunkt i mitt liv, jag hade stora förväntningar och njöt så länge det varade.

Ett överraskande studieval

När Anna-Lena antogs till Helsingfors universitet var siktet inställt på naturvetenskaper.

– Först studerade jag matematik och funderade på att bli fysiker, men det kändes för ensamt. Jag ville pröva något annat och funderade på sociologi, biologi och teologi. När jag upptäckte att det erbjöds få kurser i sociologi och biologi fanns bara teologin kvar. Dörrarna stängdes helt enkelt för de andra ämnena. I efterhand har jag insett att jag behövde teologistudierna för att mogna i min tro.

Ansvar för de unga

Anna-Lena kommer att ha nytta av sina kunskaper i undervisning och pedagogik i Senegal. Hon ska utbilda kyrkans personal för barn- och ungdomsarbete och organisera verksamheten.

– I praktiken betyder det att jag ska stöda de som jobbar i församlingarnas dagklubbar, arbeta med söndagsskollärare och planera strukturer för ungdomsarbetet. Det mesta sköts från Fatick, där jag ska bo.

Senegals evangelisk-lutherska kyrka grundades 1987. Arbetet bland de unga är viktigt för den växande kyrkan som idag har omkring fyratusen medlemmar.

– Den lutherska kyrkan i Senegal ser inte ut som vår folkkyrka här i Finland. I Senegal är kyrkan stadd i snabb förändring. Gemenskapen är liten men familjär och församlingarna har ett mångsidigt barn- och ungdomsarbete.

Anna-Lena ska hjälpa kyrkans personal att utveckla verksamheten. Foto: Mirja Montonen

”Låt barnen komma till mig”. Senegals lutherska kyrka fick nytt bildmaterial till skriftskolan förra året. Lamine Thiam har ritat bilderna.

Söndagsskollärarna Moise Ndong, Marie-Louise Faye och Antoine Diouf på en kurs för söndagsskollärare. Foto: Mirja Montonen

”

Mission är att leva så att Guds rike kan förverkligas

>>

När visste du att du ville bli missionär?

– Jag fann mitt kall redan på åttan i högskolastadiet. I barndomen drömde jag om att bli veterinär, bo på landet och ha hästar, men jag insåg snabbt att den här livsstilen inte går ihop med verkligheten för dem som vill jobba med mission och internationella sammanhang.

Rättvisefrågor och det globala ansvaret har följt Anna-Lena sedan uppväxten i Senegal.

– Jag minns hur vi tillsammans lyssnade på Furahakörens kassetter med kampsånger mot apartheid. Där satt vi barn och sjöng i baksätet på utflykt i nationalparken Niokolo-Koba i Senegal! Vi ska ändra på världen, tänkte jag och mina föräldrar vevade samtidigt upp bilens fönsterrutor: det gällde ju att akta sig för tsetseflugorna!

Anna-Lena bär ett armband med den judiska trosbekännelsen på hebreiska.

– Den köpte jag på en språkresa i Israel. Jag ville göra något med den bibliska hebreiska jag pluggat inom teologistudierna. Jag fortsatte senare studera modern hebreiska i Helsingfors. Jag fascineras av det mångkulturella Israel och tycker att det är bra att känna sina judiska rötter som kristen. Då förstår man Bibeln bättre.

Vad betyder mission för dig?

– Jag tänker genast på Guds rike. Mission är att leva så att Guds rike kan förverkligas, oberoende av om vi bor i Finland eller utomlands.

Anna-Lena poängterar också att det är viktigt att vi stöder växande kyrkor och att vi samtidigt kan lära oss av dem.

– När kyrkan i Finland krymper behöver vi samarbeta med kyrkorna i söder.

Vad kan vi lära oss av senegaleserna?

– Vi har mycket att lära oss av senegalesernas religionsdialog. Religion i sig är viktigt för dem, eftersom de flesta följer en religiös tradition och det finns många grupperingar i landet. I Senegal är religionen en fråga som genomsyrar hela livet, både privat och i samhället. Man gör heller inte så stor skillnad på det privata och det offentliga.

Anna-Lena håller fram att vi i Finland kunde bli modigare och våga tala mera om tro.

– I Finland hör tro till den privata sfären. Men i religionsfrihetens namn borde man få tala om hur man upplever saker också med utgångspunkt i sin tro, trots att majoriteten inte gör det.

Anna-Lena säger att problemet idag är att det anses neutralt att vara religionslös, medan religiositet sticker ut.

– Jag tror att finländarna har glömt hur det var i Sovjet, där man inte fick ha en religion. Nu när det inte finns någon motpol till det sekulära samhället uppfattas avsaknaden av religion som något normalt. Jag ser fram emot att bo och arbeta i ett land där det är lätt att tala om religion.

Anna-Lena uppmuntrar till förbön för arbetet i Senegal.

– Be att kyrkan utvecklas i den riktning som Gud vill, det är viktigt. Be för Guds rike, att kyrkan i Senegal skulle kunna vara ett exempel på hur världen kan se ut när Gud verkar. Be för strukturer som bär upp kyrkan, för glöd så att människorna ska kunna bygga gemenskap och leva i tro. Be också att Gud utrustar det samhälle där människorna lever. Jag vet att små saker kan göra stor förändring.

Text: Joanna Lindén-Montes

Anna-Lena Särs ska hjälpa kyrkans personal att utveckla barn- och ungdomsverksamheten. Foto: Joanna Lindén-Montes

FÖRSAMLINGARNAS MISSION

Följande församlingar i Borgå stift stöder Anna-Lena Särs arbete i Senegal: Karis svenska församling, Vasa svenska församling, Gran-kulla svenska församling, Hangö svenska församling, Borgå domkyrkoförsamling, Karleby svenska församling, Petrus församling och Förbundet Kyrkans Ungdom.

Vill du stöda Anna-Lenas arbete i Senegal?

Kontakta då understödskoordinator Britt-Helen Lindman, tfn 040 7648051, e-post britt-helen.lindman@finskamissionssallskapet.fi

En skolklass i Beit Sahour. Foto: Joan Edelmänn.

”Det känns bra att kunna hjälpa”

Joan Edelmänn, tidigare programchef och direktör vid svenska Yle, berördes av ett besök vid den lutherska skolan i Beit Sahour. Nu hjälper hon som fadder.

Hösten 2012 besökte Joan Edelmänn Israel via en svensk bokklubb, Böckernas klubb. Med på resan fanns fyra finländare. Under resan hann resällskapet bland annat bo några dagar i Betlehem.

– Vi hade en ypperlig guide som var väldigt kunnig om de olika platserna, religionerna och kulturerna. Speciellt skolbesöket i Beit Sahour gjorde ett starkt intryck på mig, säger Edelmänn.

Beit Sahour är en liten stad med ca 14 000 invånare, strax öster om Betlehem. Hela 80 procent av invånarna i Beit Sahour är kristna. Den totala andelen kristna på de palestinska områdena är bara två procent.

Skolan som Edelmänn besökte under sin resa får stöd av Finska Missionssällskapets fadderarbete. Skolan är luthersk och har nästan 500 elever. Av dem är cirka 80 procent kristna och 20 procent muslimer.

Ville bli fadder

– Redan under resan beslöt min man och jag oss för att på något vis hjälpa dessa barn framöver. Då vi kom hem ringde vi runt lite och hittade så småningom Finska Missionssällskapets fadderarbete. Vi fick också några släktingar att komma med och stöda skolan i Beit Sahour.

Edelmänn säger att hon överraskades av palestiniernas svåra vardag.

– Eftersom jag är journalist hade jag läst på mycket före resan, men ändå var det mycket som var helt nytt för mig. Jag

hade ingen aning om att många palestinier har det så svårt. Det var väldigt speciellt att få möta dem och höra om deras vardag. Situationen i Mellanöstern är väldigt komplex och det är barnen som lider. Folk blev glada då de hörde att vi kom från Finland och berättade att de fått hjälp från Finland. Efter resan läser jag nu tidningarna på ett annat sätt då jag vet hur komplicerad situationen är i Mellanöstern. Det känns bra att med ett litet bidrag kunna hjälpa barnen i Beit Sahour och stöda deras skolgång.

Fostras till tolerans

Den lutherska skolan i Beit Sahour är över hundra år gammal. Skolan har tolv klasser samt daghem för tre- till femåringar. Eleverna börjar skolan som sexåringar och slutar efter tolv årsklasser, då de gått ut gymnasiet. Undervisningen sker på arabiska.

Religionsundervisningen är uppdelad så att de kristna får undervisning om kristendom och muslimerna om islam. Man betonar tolerans och respekt för andra människors religion. Sju- till elvaåringarna får också några timmar i veckan lära sig praktiska färdigheter såsom slöjd, keramik, mosaik- och pärlhantverk och hushållslära.

Staden Beit Sahour är känd som platsen där änglarna uppenbarade sig för herdarna och berättade glädjebudskapet om Frälsarens födelse.

Text: Britt-Helen Lindman

Seppo Rissanen
Finska Missionssällskapets
verksamhetsledare

Tända ljus

Dagsläget i vår världsvida kyrka har jämförts med den tidiga kristna kyrkan. Människorna som trodde på Jesus kom från vitt skilda bakgrunder. Till en början hade de flesta judisk bakgrund men ganska snart anslöt sig också människor från ockupationsmakten, det vill säga romerska soldater. Dessutom anslöt sig oomskurna greker och människor från otaliga religiösa minoriteter och nationaliteter i Mellanösternområdet.

Kvinnorna hade en framträdande roll i församlingslivet. En av de mer speciella omvändelseberättelserna i Nya testamentet är den i Apostlagärningarna om hur den etiopiska eunucken kom till tro (Apg. 8). Den händelsen ledde till en alldeles ny gemenskap. Det var inte självklart ens på apostlarnas tid att acceptera olikheter. I Nya testamentet kan vi läsa om att apostlarna var oense om hur man skulle förhålla sig till olikheter (Gal. 2).

Det centrala blev ett krav på att söka en sådan gemenskap som grundar sig på att man godkänner olikheter. ”Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus.” (Gal. 3)

Apostlarna förstod genom sina egna svåra upplevelser att det var Guds mening att en ny gemenskap baserad på tro och kärlek, en sådan gemenskap som kunde samla alla människor, skulle födas. De litade på Guds andes ledning trots att det inte fanns färdiga modeller. Det var många saker som man behövde fundera igenom på nytt för att kunna leva tillsammans i gemenskap. Grunden för all gemenskap var att Gud hade skapat varje människa till sin avbild och försonat var och en i Kristus.

De praktiska följderna av det här budskapet var många och de tog sig uttryck i varje kristens vardag. Gud gav hela mänskligheten nytt liv. Följden blev en kyrka som har spritts i hela världen och som förkunnar evangeliets budskap överallt. Det glada budskapet har förändrat människors liv över allt i världen.

Vi står ändå kvar med utmaningen att acceptera olikheter. När den världsvida kyrkan samlas finns mycket oenigheter med i diskussionerna. De frågor som handlar om etik har företräde. Den här hösten hölls Kyrkornas världsråds möte i Busan i Sydkorea. Trots motsättningar vill man sända hoppfulla signaler jorden runt. Mötets missionsdokument ”Together towards life” handlar om att förkunna evangelium och om missionsarbete i en miljö stadd i förändring. I en värld full av lidande och konflikter är evangeliets förkunnelse om försoning ett starkt budskap om en annorlunda värld. Att tro på Kristus är att agera för att förverkliga detta.

TALTUR

Maja Haikolas minnesfond

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i tidningen Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 020 7127 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i början av mars, skall vara redaktionen till handa senast den 10 februari.

Missionsaktiva Els-Maj Jansson dog den 9.9.2013 i Karleby. Hennes minne hedras genom en inbetalning till prästseminariet i Namibia.

Missionsvännerna i Karleby

Smedsby Missionssyfoering gratulerar

Smedsby Missionssyfoering i Korsholm vill gratulera alla våra jubilarer som fyller jämna år i år, ingen nämnd men ej heller glömd. Vi har ihågkommit skolbarn i Nepal med en slant för varje jubilar. Må Herren välsigna er alla.

Ett stort tack

till alla som genom förbön, frivilligarbete, donationer, översättningar eller på annat sätt deltagit i vårt arbete under året.

Tack vare Er har vi kunnat sända ut missionärer, sprida evangelium och hjälpa utsatta medmänniskor.

Vi önskar Er alla en Fridfull Jul och ett Välsignat Nytt År!

Finska Missionssällskapet r.f.

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET

Församlingsmedlemmarna har själva byggt bambukyrkan i Ban Rai Pattana. Nu börjar kyrkan vara för liten – de som kommer sist får sätta sig ute i skuggan. Barnen och ungdomarna sitter längst fram i salan.

Tron ger trygghet i Thailand

I Chiang Rai möter jag akha-folket i den lilla byn Ban Rai Pattana. Vi befinner oss i norra Thailands bergsområden, nära gränsen till Myanmar.

Adaw Mayer står på trappan till sitt lilla trähus. Hon har nyss klätt sig i folkdräkt lagom till gudstjänsten i den lilla bambukyrkan, en så kallad sala. Hennes man har gett sig iväg till en stad i närheten för att leta efter arbete för dagen. Familjen har tre barn och ont om pengar.

– Vi försöker klara oss så gott vi kan genom olika dagsverken i närheten. Vi har fått mycket stöd i vardagen från den lilla församlingen i byn, det är vi glada för.

Byns invånare tillhör en av Thailands många språkminoriteter. De har kommit som flyktingar från fattiga områden i Burma, nuvarande Myanmar, i hopp om att skapa sig en bättre tillvaro på Thailands landsbygd. Majoriteten saknar utbildning, språkkunskaper och identitetsbevis men hoppas ändå på att kunna etablera sig i området och lyckas försörja sina familjer.

Det är söndag och akha-församlingen firar gudstjänst i en liten bambukyrka. Församlingen är den enda i sitt slag i området och växer varje år. Vi är ett tjugotal personer som samlats i den lilla salan. De som kommer sist måste sätta sig utanför i skuggan av ett träd eftersom rummet redan är fullt.

Församlingen reser sig och ber spontant och högljutt – alla för fram sina förbönsämnen samtidigt. Evangelisten välsignar församlingen. Sedan stämmer alla in i en lovsång.

En av de äldre männen i församlingen säger att stämningarna i byn har blivit bättre i takt med att församlingen vuxit.

– Vi har lärt oss att komma överens och ta hand om varandra bättre.

Evangelisterna Wissaran och Laddawan Ackher har tillsammans grundat den lilla akha-församlingen. De kämpar för att invånarna ska få en bättre tillvaro. Paret hör själv till två olika bergsstammar i norra Thailand, ake respektive akha.

Wissaran och Laddawan har studerat som Finska Missionssällskapets stipendiater vid den lutherska kyrkans teologiska seminarium i Bangkok. De har flera idéer och tankar kring hur man kunde förbättra livet i området.

– Vi skulle gärna vilja ha ett aktivitetscentrum här och hjälpa dem som aldrig lyckats skaffa sig en utbildning att lära sig olika färdigheter så de kan försörja sig bättre, säger Wissaran Ackher.

Trots att allmän läroplikt råder i Thailand och utbildningen i praktiken är gratis, har få fattiga familjer råd att utbilda sina barn, eftersom skolmaterialet och uniformerna kostar en hel del.

18-åriga Meena Jupou trivs i den lilla församlingen. Efter gudstjänsten söker hon upp Wissaran för att få hjälp med en ansökan till ett elevhem. Meena var tvungen att avbryta sin skolgång i Myanmar och hoppas nu på att kunna fortsätta grundskolan i närmaste stad.

– Församlingen här har gett mig hopp och kraft att se framåt, säger hon.

Kyrkan växer speciellt bland bergsfolken och de olika etniska minoriteterna i Thailand. Just nu studerar flera lahu- och akha-språkiga elever vid kyrkans seminarium i Bangkok. Studenterna och lärarna vid det teologiska seminariet gör regelbundet lärjungebesök till Thailands bergsområden för att stöda de spirande församlingarna.

Text och foto: Joanna Lindén-Montes

Skribenten arbetar som informatör vid Finska Missionssällskapet.

Kampanjen Jag tror stöder växande kyrkor i Sydostasien. Kampanjen pågår året till slut. Läs mera på www.finskamissionssallskapet.fi/jagtror

Adaw Mayer säger att församlingen hjälper henne att orka i vardagen.

Här tänder Adaw ett ljus under gudstjänsten hos akha-folket.

Evangelisten Wissaran Ackher hjälper 18-åriga Meena Jupou att ansöka om plats vid ett elevhem så att hon ska kunna återuppta sina studier efter flykten från Burma.

Nyinflyttade Ya Ka, till höger, arbetar som frivillig i församlingen.

Laddawan Ackher är starkt engagerad i församlingsarbetet i Chiang Rai. Hon har fått utbildningsstöd via Finska Missionssällskapet.

Evangelisten Wissaran Ackher välsignar församlingen.

Finska Missionssällskapets stipendiat Kanya Ackher, till höger, vill arbeta inom Thailands evangelisk-lutherska kyrka. Hon funderar på att göra sin praktik i Finland.

Det kristna budskapet får lokal prägel i Thailand

Den buddistiska monarkin Thailand är det enda av länderna i Sydostasien som aldrig har varit koloniserat. På några årtionden har det förvandlats från jordbruksnation till exportorienterad industriation. Trots det lever befolkningen på landsbygden i fattigdom. Landet har omkring 67 miljoner invånare. Thailand är samtidigt ett av de länder i Asien där det finns minst kristna, mindre än en procent av befolkningen.

Thailands evangelisk-lutherska kyrka, ELCT, har idag cirka 4 000 medlemmar och 19 församlingar, varav 8 finns i huvudstaden Bangkok. Församlingarna växer speciellt i landets norra och nordöstra delar bland minoritetsfolken. Åren 2010-12 har ELCT:s medlemsantal ökat med tusen medlemmar i kyrkans sex stift. På

landsbygden samlas de små församlingarna i bambukyrkor och vid predikoplatser.

Den lutherska kyrkan ansvarar för utbildningen av präster, evangelister och lekmän. Kyrkan vill erbjuda en teologisk utbildning som är kopplad till den lokala, thailändska kulturen och utbildna personer som kan tolka det kristna budskapet till en thailändsk kontext.

Finska Missionssällskapet inledde sitt arbete i Thailand 1978. Thailands evangelisk-lutherska kyrka, ELCT, grundades 1994, som ett resultat av missionsarbetet mellan flera lutherska kyrkor och missionsorganisationer.

Sofia i butiken som hennes mamma driver för att försörja familjen. Foto: Elina Tikkanen

De Vackraste
Julsångerna
gör gott

Ge barn
rätt till ett
värdigt liv

Elina Tikkanen undervisade i Njombe åren 2011-2013. Hon och hennes man jobbade också med att utveckla skolans undervisning, speciellt teckenspråksundervisningen. Foto: Jari Seppälä. Sofia och några andra elever delar ut te. Eleverna har inga raster, men mitt på dagen har de en halv timmes matpaus. Sofia trivs i skolan, för där har hon många vänner som också kan teckenspråk. Lektionerna pågår från klockan åtta på morgonen till två på eftermiddagen. Foto: Elina Tikkanen

”Mpango wa Mungu - Så här har Gud planerat”

Sofia föddes med ett funktionshinder. Idag kämpar hennes mamma Kanisia för dotterns skolgång i Njombe, Tanzania.

Vi sitter och äter batat och dricker te tillsammans med Sofia och hennes mamma Kanisia. Sofia har välsignat maten. Mitt i rummet står en kamin som sprider en behaglig värme.

Sofia är en 16-årig skolelev i Njombe i Tanzania. Nästa år går hon sista året i lågstadiet. Hon hoppas kunna fortsätta till högstadiet, om bara inträdesprovet går bra.

I Tanzania går de flesta barn i skola, men för Sofia var det ingen självklarhet att få börja skolan. Sofia är döv och i Tanzania har bara en liten del av de funktionshindrade möjlighet att gå i skola.

Sofia föddes frisk, men som treåring fick hon hög feber och miste sin hörsel. På sjukhuset, som låg 200 kilometer bort, sa läkarna att en operation av hjärnan kanske skulle ge Sofia hörseln tillbaka. Sofias mamma tyckte att en hjärnoperation lät alltför riskabel och hon hade inte ens pengar till en operation.

Sofias mamma skäms ändå inte över sin döva dotter, utan menar att så här har Gud planerat. ”Mpango wa Mungu!”

Mycket arbete för att få ihop skolavgiften

I Njombe finns en av landets få dövskolor. Det är kyrkan som driver skolan, precis som den driver många andra av landets specialskolor.

Sofias mamma tycker att utbildning är viktigt. Hon har också själv gått i skolan. Hon vet att alla har rätt till utbildning, även om man har ett funktionshinder.

Från sin lilla butik får mamman så mycket inkomst att hon kan betala Sofias och sonen Johns skolavgifter. De lever knapert eftersom mammans aidsjuka lillasyster med sina två barn och mammans lillebror också bor i samma hushåll. Ett läsår i dövskolan kostar 40 euro. Alla har inte råd med det.

När hon inte är i skolan, trivs Sofia bäst med att vara hemma och hjälpa sin mamma. I skolan har Sofia lärt sig lite teckenspråk, men hemma använder de ett eget kroppsspråk. Teckenspråksundervisning är också nytt i skolan – inte ens alla lärare kan det.

Sofia drömmer om en egen butik

Mamman oroar sig inte över Sofias framtid, men hoppas att Sofia skall kunna fortsätta med sina studier. I dövskolan i Njombe finns det ännu ingen egentlig yrkesutbildning, men man planerar att starta en.

”Då jag blir gammal tar Sofia hand om mig”, tror mamman.

Själv hoppas Sofia att hon som vuxen ska kunna driva en butik som sin mor. Mamman säljer livsmedel, men Sofia drömmer om en klädbutik. Försäljning av begagnade kläder från Europa är populärt i Tanzania.

Elina Tikkanen

Skribenten verkade tillsammans med sin man som lärare i Njombe åren 2011-2013. >>>

Enda skolan i Tanzania där teckenspråk står på läsoordningen

Dövskolan i Njombe drivs gemensamt av staten och den evangelisk-lutherska kyrkan i Tanzania. Staten betalar lärarnas löner och kyrkan står för de övriga anställdas löner. Skolan grundades på 1990-talet och Finska Missionssällskapet, De dövas förbund och Finlands utrikesministerium har understött och utvecklat skolan. Eleverna bor på internat. För tillfället har skolan cirka 200 elever.

Som skolans rektor fungerar **Alphonse Ngavatula**.

”Skolan gör ett viktigt arbete som jag själv också brinner för. Genom det här arbetet kan jag förverkliga Guds kärlek i praktiken. Min uppgift är att driva de dövas ärenden. Jag vill också berätta för dem att inför Gud är vi alla lika, att Gud finns till också för dem”, berättar Ngavatula.

Inom dövarbetet finns det många utmaningar. Funktionshindrades rättigheter blir lätt åsidosatta. Det finns till exempel alldeles för få skolor för döva. Också skolan i Njombe får fler ansökningar än de har studieplatser.

”Å andra sidan är ju också det ett tecken på att allt fler föräldrar vill att deras barn ska få gå i skola, även om de är döva.”

Teckenspråket används sällan

Det är viktigt att utveckla teckenspråket och stärka dess ställning. Elevernas studier följer den statliga läroplanen, och inom ramen för den har det varken funnits tid eller resurser för att lära ut teckenspråk annat än på de första klasserna i skolan.

Det är först under senare år som man i alla klasser har infört en timme teckenspråksundervisning per vecka. Också lärarna deltar i denna undervisning.

Dövskolan i Njombe är den första, och enda, skolan där teckenspråket finns med på läsoordningen. Detta är möjligt tack vare finansiering från Finland. Staten i Tanzania betalar bara löner för vanliga lärare, inte för teckenspråklärare, eftersom teckenspråk inte finns med i den statliga läroplanen. Kyrkan har inte heller råd att betala löner åt teckenspråklärarna.

Skolan i Njombe fick nyligen sin första teckenspråkslärare, Charles Shitindi. Snart får de en teckenspråkslärare till, Magreth Tozary.

Du kan hjälpa – delta i insamlingen!

Så här kan du hjälpa funktionshindrade i Tanzania:

- 5 € Röntgen av en hand eller en fot
- 10 € En skoluniform
- 15 € En specialstol för ett CP-skadat barn
- 25 € En årsavgift för en lågstadielev
- 50 € Ett två veckor långt rehabiliteringsläger för föräldrar och barn
- 100 € En rullstol

Kontonummer:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH

Skriv JUL13 i meddelandefönstret

Du kan också ge en gåva via insamlingsbrevet som kommer på posten eller på www.devackrastejulsangerna.fi

TACK FÖR DIN GÅVA!

Skolans rektor Alphonse Ngavatula ser det som sin uppgift att förbättra de dövas ställning i samhället. Foto: Jari Seppälä

Decado är den första dövblinda eleven i Njombe. Han fick börja med att lära sig att klä på sig själv, röra sig på skolområdet och klara av vardagliga sysslor med hjälp av sin assistent. Foto: Elina Tikkanen

>>

Katastrofhjälp till Filippinerna

Finska Missionssällskapet skickar 12 000 euro från sin katastroffond till Filippinerna för att hjälpa dem som drabbats av supertyfonen Haiyan. Medlen används bland annat till paket med hygienartiklar för dem som drabbats värst av katastrofen på Visayaöarna samt till att kartlägga hjälpbehoven. Den första hjälpinsatsen når tvåtusen människor. Sällskapet förbereder sig på ett långvarigt stöd bland annat genom att vid behov sända personal till katastrofområdet.

Stöd katastroffonden med en inbetalning till kontonummer FI60 8179 9710 0312 86.

Skriv HJÄLP i meddelandefönstret.

Finska Missionssällskapet stöder de som drabbats värst av tyfonen i Filippinerna. Foto: ACT.

>>

Ombalantu-stammens sten återvände till Namibia

Finska Missionssällskapet överlämnade ombalantu-stammens rituella sten till Namibias president Hifikepune Pohamba den 13 november. Stenen har förvarats 80 år i sällskapets museum. Presidenten uttryckte samtidigt tacksamhet över samarbetet med Finska Missionssällskapet, den finska staten och kyrkan. Tack vare missionsarbetet som startade år 1870 har Finland och Namibia långvariga och goda relationer. Finland stödde starkt Namibias självständighetsprocess.

”Ni kom med evangeliet till oss. Ni lärde ni oss att läsa och skriva. Ni byggde sjukhus och kliniker.”

I slutet av sitt tal framhöll president Hifikepune Pohamba att stenen nu förs till dess ursprungliga ägare.

”Nu kan våra barn och barnbarn ta del av den här stenens betydelse”, konstaterade president Hifikepune Pohamba i sitt tal. Bredvid presidenten står biskopen för Namibias evangelisk-lutherska kyrka, Josephat Shangala. Foto: Jarmo Kulonen

Carre Lönnqvist,
koordinatör för barn- och ungdomsverksamheten

Vilse i julhelgen

KRÖNIKA

En julhelg befann jag mig i Taiwan. Jag blev väldigt vänligt bemött fastän jag inte kan ett jota kinesiska och de flesta jag mötte inte kunde någon engelska. Fraserna ”Helohelo” (Hejhej) och ”MellyKliskas” (God Jul) var i flitig användning och vi log och nickade mycket mot varandra. Utrustad med karta och en guidebok begav jag mig iväg för att se bron med de nio hörnen.

Mina problem började redan vid första metrobytet. Hur jag än bytte metro och perrongsida så kom jag alltid till fel station. Mystiskt, tänkte jag och bestämde mig för att gå upp till stationen igen och titta på linjekartan och märkte att den inte liknade kartan i guideboken. Efter lite grubblande kom jag på att jag skulle snurra på guidebokens karta så att öster var längst uppe i norr, då matchade den kartan på stationens vägg. Jag hittade rätt metrotåg som förde mig till nästa destination: tågstationen.

Men hur hitta det rätta tåget? Nu behövde jag verkligen hjälp. Vid stationen fanns personal i fina röda västar som guidade vilsna resenärer, men tyvärr talade ingen av dem engelska. En av guiderna tog mig istället i handen, ledde mig till biljettautomaten, köpte en tågbiljett med mina slantar och föste iväg mig till rätt perrong. Fine-mang, tänkte jag och steg ombord.

På tåget tänkte jag att ”nog har de nu avancerade tåg här i närtrafiken”, medan jag satt och slöstirrade på det förbiglidande landskapet. Plötsligt noterade jag att staden liksom började ta slut - det stämde inte alls överens med var sjön och bron skulle ligga. Alltså var det bara att stiga av tåget på nästa station och ta första bästa tåg i motsatt riktning.

Nu bestämde jag mig för att ta en taxi, solen var ju på väg att gå ner! I brist på gemensamt språk visade jag taxichauffören en karta och pekade på platsen dit jag ville, men det fungerade inte. Han blev bara sur. Men som en gudasänd ingivelse kom jag ihåg att det fanns ett pyttelitet foto på bron och templen. Det blev räddningen för vår kommunikation, taxichauffören blev glad och jag fick se bron och hann till kyrkan. Fast där var jag minst jag lika vilse.

På julaftonen var det partystämning med aerobics-uppvisning av församlingarnas tanter, actionfyllt drama, körsång och en vildsint blinkande julgran. På juldagen blinkade julgranen ännu lika intensivt, men då kände jag åtminstone igen någon av psalmerna och julstämningen infann sig direkt. Dessutom fanns det en spansk Bibel i kyrkan som jag fick låna. Jag kände mig genast hemma – nu kunde jag förstå och följa med. Julen är universell, men alla behöver få lyssna till budskapet på ett språk som berör hjärtat.

En stor del av Bolivias ursprungsbefolkning lever fortfarande i fattigdom. Den lutherska kyrkan hjälper där behoven är som störst.
Foto: Karita Laisi

”Vi upplever en ny era i Bolivia”

Kyrkopresident Emilio Aslla Flores leder Bolivias evangelisk-lutherska kyrka. Aslla Flores säger att hans svåra uppväxt lärt honom att hjälpa andra. Idag ansvarar han för en mångkulturell kyrka som vill skapa enhet och hjälpa de fattigaste och mest utsatta.

Emilio Aslla Flores är bosatt i El Alto. Hans fru Maritza är prästvigd och undervisar i en kristen skola. Tillsammans har de två döttrar. Aslla Flores talar spanska och aymara, ett av Bolivias ursprungsspråk.

– Jag är tacksam över att mina föräldrar lärt mig aymara. Mina egna barn behärskar inte språket. Men det viktigaste är trots allt att vi blir påmind om vår kultur, våra värderingar och våra rättigheter som ursprungsfolk.

När de allra fattigaste

Bolivias unga evangelisk-lutherska kyrka har etablerat sig på landsbygden. Cirka 70 procent av kyrkans 22 000 medlemmar bor på landet och 30 procent i städerna La Paz, Santa Cruz, Cochabamba och Cobija. Bolivia är ett av de fattigaste länderna i Sydamerika och har samtidigt mest ursprungsbefolkning.

– Vi är en mångkulturell och mångspråkig kyrka. Våra medlemmar talar aymara, quechua, guaraní och spanska. Kampen för jämlikhet, rättvisa och enighet är viktig för oss, säger Aslla Flores.

Aslla Flores drömde ursprungligen om att bli advokat, men juridikstudierna fick vänta på grund av familjens ekonomiska situation.

– Jag ville arbeta för rättvisa i samhället. Men mina föräldrar, som var gruvarbetare, hade inte råd med utbildningen. De skulle också försörja mina två bröder.

Efter att ha gått ut femte klassen skickades Aslla Flores hemifrån tillsammans med sin äldre bror för att kunna fortsätta skolgången.

– Jag kom till en stad där vi inte hade några släktingar. Det var en svår tid. När jag sedan blev klar med min utbildning såg jag fram emot att visa diplomaten för min pappa. Men det

hann jag inte – han dog. Jag blev besviken på Gud. Jag gick till kyrkan och sade, du är Gud, du är på de fattigas sida, men nu har du tagit min pappa, med vem ska jag bo nu?

Kyrkan blev en tillflykt

– Senare har jag förstått att jag antagligen inte skulle ha arbetat så här hårt om min pappa skulle ha levt längre. Nu förstår jag också de fattiga. Det jag har varit med om har blivit en stor styrka.

Aslla Flores blev intresserad av den kristna tron när evangelister besökte hans hemby då han gick i grundskolan. Han var aktiv inom flera församlingar under sin studietid då han utbildade sig till byggnadstekniker. Under sin studietid i La Paz blev han ombedd att undervisa i teologi vid ett ekumeniskt institut.

– Jag insåg att jag behövde studera teologi för att klara av min uppgift som lärare. Jag arbetade på dagarna och studerade på kvällarna.

Aslla Flores har verkat som kyrkopresident sedan april 2011.

– Valet kom som en överraskning eftersom jag inte strävade efter att bli president. Jag blev lekmannapastor 1989 medan jag studerade. Tio år senare blev jag prästvigd. Efter det verkade jag som pastor i församlingen Sinai i staden El Alto. Senare arbetade jag som sekreterare för Bolivias evangelisk-lutherska kyrkas styrelse och med kyrkans projekt för samhällsutveckling. Jag koordinerade också missionsarbetet åren 2003-2006. Efter det återvände jag till församlingen där jag tidigare tjänat och arbetade där i fyra år. Jag hann också studera juridik, min gamla barndomsdröm. Jag hann arbeta ett år inom den branschen.

Ny konstitution utmanar

Bolivia har nyligen fått en ny konstitution som garanterar alla religionsfrihet.

– Vi upplever nu en ny era i Bolivia. Förr var den katolska kyrkan den officiella kyrkan i landet. Nu har vi andra förutsättningar för vår verksamhet, men också nya utmaningar. Som kyrka verkar vi för de mänskliga rättigheterna, och vi kämpar mot orättvisa system. Vi förkunnar Guds

rike och kärlek till alla oavsett samhällsklass och religion.

Teologisk utbildning behövs

Aslla Flores säger att kyrkan i Bolivia arbetar med att stärka sin identitet på landsbygden, främst genom teologisk utbildning.

– Vår kyrka har 26 ordinerade präster. Därtill har vi 100 lekmän som kommer från församlingarnas närområden och verkar som pastorer. Det här är en styrka, eftersom de känner till området. En stor del av våra medarbetare är frivilliga. Många lekmän ställer upp på kvällar och helger vid sidan om sina vanliga arbeten. I en del församlingar betalar kyrkan en liten lön till de frivilliga. Det beror på området och antalet medlemmar i kyrkan.

Kyrkan satsar på missionsarbete i områdena kring Tarija och Santa Cruz samt i staden Trinidad.

– Det här är en utmaning i ett katolskt land. Vi är en liten minoritet, men behövs ändå. Vi vill visa att evangeliet är liv. Religionsfrihet handlar idag om hur vi ska leva tillsammans i fred. I vissa områden har man sagt att man vill återgå till ursprungsreligionen och de traditioner som fanns före den katolska kyrkan etablerade sig. Men vi försöker förklara att religionsfrihet inte handlar om att någon religion ska lyftas upp eller tryckas ner. Frågan är hur vi ska lära oss att leva i respekt, sida vid sida, oavsett etnisk härkomst och religion.

Vad kan vi lära oss av livet i Bolivia?

– Vi har ett uttryckt i Bolivia, "suma qamaña" (det goda livet). Den här idén har politiserats de senaste åren, men vi inom kyrkan lyfter också fram idén – vi förmedlar det goda livet. I Bolivia är det viktigt att vara tillsammans och ta hand om varandra. Vi värderar relationer, vänner och familj högre än det materiella.

Vad motiverar dig i ditt arbete?

– Som pastor och president motiveras jag av att tjäna min nästa. Jag vill vara till nytta.

Jag anser att kyrkan finns till för att stöda de mest svaga och hjälpbehövande.

Hur vill du att Bolivias lutherska kyrka ska se ut om 10 år?

– Jag vill att kyrkan ska vara mera självförsörjande och kunna få egna inkomster genom till exempel medlemsavgifter. Jag vill se en stabil kyrka med en klar struktur och ett gott ledarskap. En kyrka som växer i takt med samhället i Bolivia.

Bolivias evangelisk-lutherska kyrka (IELB) uppstod 1938 som ett resultat av missionsarbete och blev självständig 1972. Kyrkan har 96 församlingar och 30 predikoplatser. Kyrkan satsar på ekumeniskt samarbete och är medlem bland annat i Kyrkornas världsråd, Lutherska världsförbundet och det latinamerikanska kyrkorådet CLAI. Finska Missionsällskapet stöder IELB.

Text: Joanna Lindén-Montes

Kyrkopresident Emilio Aslla Flores vill att Bolivias evangelisk-lutherska kyrka ska bli mera självförsörjande. Foto: Joanna Lindén-Montes

De vackraste julsångerna är här igen

Finska Missionssällskapets svenskspråkiga julsångshäfte innehåller i år 23 sånger. Kantorerna Christian Ahlskog och Kristina Klingenberg i Karleby svenska församling har valt tre nya julsånger till häftet tillsammans med sekreterare Ingrid Björkskog vid Finska Missionssällskapet.

Eftersom årets julinsamling stöder barn med funktionshinder i olika u-länder har Finska Missionssällskapet valt att illustrera första versen till sång nummer 12, "Stilla natt, heliga natt", med teckenspråk.

Var kan man sjunga?

På webbsidan www.devackrastejulsangerna.fi finns en karttjänst där församlingarna markerar sina julsångsevenemang. På sidan kan man också rösta på sin favorit bland De vackraste julsångerna.

De vackraste julsångerna gör gott. Årets nya sånger är "Jag står inför din krubba här", "Till Betlehem mitt hjärta" och "Gloria, gloria".

Ge julglädje!

Funderar du på julgåvor? Finska Missionssällskapets etiska julkort är ett alternativ. Givaren betalar in en valbar summa med det bankgiro som följer med julkortet. Gåvan hjälper fattiga och utsatta i olika utvecklingsländer. Vi ser till att pengarna når fram.

Julkorten kan beställas kostnadsfritt från byråsekreterare Ingrid Björkskog, per e-post ingrid.bjorkskog@finskamissionssallskapet.fi, eller på telefon 020 7127 282. Kom ihåg att meddela vilka av de tre julkortsmotiven du vill beställa.

Julhälsningar från Finska Missionssällskapet!

FINSKA
MISSIONS-
SÄLLSKAPET

Pussel med 1000 bitar med motiv från Kambodja.
13,-

Klistermärken med konstnären Eeva Moritz teckningar. Ett ark med 24 märken har 12 olika motiv.
4,-

Mjukreflex med karbinhake
5,-

Mjukreflex med säkerhetsnål
2,50

113

115

173

Enkla kort 1,- (utan text)
113 Julkyrkan
115 Herdarnas tillbedjan

Dubbla kort 2,-
173 Julhögtid (text: God Jul och Gott Nytt År)
168 Jul i byn (julhälsning på tre språk)

Besök vår nätbutik på internet:

<http://basaari.mission.fi>

Stort urval adresser, gratulations- och julkort m.m.

Finska Missionssällskapets basar

Observatoriegatan 18, 00140 Helsingfors Öppet: må-fre, kl. 12-15:30

Telefon: 020 712 7222, 020 712 7272 | E-post: basaari@mission.fi

Gemensam kampanj för Rättvis handel

Över hundra församlingar i Finland har redan valt att främja Rättvis handel. I Borgå stift stöder sju församlingar och en samfällighet Rättvis handel. Finska Missionssällskapet och Kyrkans Utlandshjälp uppmanar tillsammans resten av församlingarna inom Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland att ansöka om titeln Rättvis handel-församling.

Organisationerna skickade ett gemensamt kampanjbrev till församlingarna inför Rättvis handel-veckan som firades i oktober.

Titeln Rättvis handel-församling är en symbol för det etiska, globala ansvar som församlingen bär.

- Att främja Rättvis handel är ett vardagligt och konkret sätt för församlingarna att bära globalt ansvar. Församlingsmedlemmarna vill också att den kyrkoskatt som de betalar används ansvarsfullt: ungefär 90 procent av finländarna anser att skattemedel inte ska användas till produkter, vars tillverkning har lett till att arbetstagare exploaterats eller där barnarbetskraft använts, säger verksamhetsledare Janne Sivonen vid Rättvis handel rf.

Onelia Castellon plockar kaffebönor vid kooperativet CORCASAN Coop som deltar i Rättvis Handel i La Ventina, Nicaragua. Foto: Sean Hawkey/Fair Trade.

Händelsekalendern

6.12 Självständighetsbasar klockan 9:30-15 vid Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18, Helsingfors.

Välkommen!

December: sångtillfällen med De vackraste julsångerna ordnas i församlingarna, se din egen församlings annonsering.

År 2014

19.1: Finska Missionssällskapet firar sin 155:e födelsedag vid Observatoriegatan 18. För mera information kontakta Ingrid Björkskog, tfn 040 1692 418

6-8.6: Tvåspråkig missionsfest i Vasa. Det svenska programmet ordnas tillsammans med Vasa svenska församling.

Biskop Björn Vikströms insamling gav 13 130 euro till Malawi

Biskop Björn Vikström fyllde 50 år i juli. Hans bemarkelsedag firades med en insamling för Borgå stifts vänskyrka, evangelisk-lutherska kyrkan i Malawi. De insamlade medlen, 13 130 euro, når fram via Finska Missionssällskapet. Pengarna används för utbildning av blivande medarbetare inom kyrkan. Läs mera om hur pengarna används i nästa nummer.

Organisationsförändringar vid Finska Missionssällskapet

Nästa år omorganiseras Finska Missionssällskapets inrikesarbete. Målet är bland annat att fördjupa sällskapets samarbete med församlingarna. Den svenska enheten betjänar de svenskspråkiga församlingarna på samma sätt som tidigare.

I slutet av året upphör tjänsterna vid sällskapets finskspråkiga regionala stiftsbyråer. Sällskapet förde samarbetsförhandlingar under hösten. Serviceverksamheten leds och bedrivs från början av nästa år från verksamhetshuset i Helsingfors.

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Ålandsbanken FI49 6601 0001 0970 21

Födelsedagskonton

Britt-Helen Lindman,

tfn 020-7127 266

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 020-7127 204

Församlingarnas kollekt m.m.

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond

skriv MAJA i meddelanderutan

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Insamlingstillstånd:

2020/2012/2695 för 2013-2014, beviljat 27.9.2012 av Polisstyrelsen. 2012/6893 för 2013, beviljat 27.8.2012 av Ålands Landsskapsregering. De insamlade medlen används åren 2013-2015 i Finska Missionssällskapets utrikesarbete.

”Genom dopet och tron tillhör vi den korsfäste Jesus.”, skriver kaplan Jan Nygård. Foto: Joanna Lindén-Montes

”Vi tillhör Jesus, vår frälsare”

En god vän till mig visade mig en fin sak i Skriften. Platsen Gilgal är ett namn på en plats känd från Gamla testamentet. I Josua bok 5:9 berättas varför platsen fick namnet Gilgal. Israels manliga befolkning blev omskurna vid Gilgal på väg mot Kanaans land under Josuas ledning. Tydligt var det så att man under den 40-åriga ökenvandringen slarvat med omskärelsen. Men nu, på tröskeln till det utlovade landet, måste folket omskäras innan det träder in i Kanaans land. Efteråt sägs: ”Och HERREN sade till Josua: ”I dag har jag vältrat av Egyptens vanära från er.” Platsen fick namnet Gilgal, och så heter den än idag.

Egypten betydde vanära för Israels folk. Det var där man varit fångar, blivit förnedrade, känt skam för att man var slavar. Vid Gilgal, renas, helas folket från denna skam och vanära genom omskärelsen. Omskärelsen är Gamla Förbundets förbundstecken. Omskä-

relsen innebar en ny tillhörighet. De tillhörde Herren, inte Egypten, inte synden. De fick en ny identitet. Nu behövde de inte längre känna skam för sin bakgrund. Herren hade ju befriat dem till att tillhöra just honom.

Vi som är kristna har ett annat Gilgal. Konsonanterna i namnet i Gilgal, GLG återfinns i Golgata. Det är platsen där vår vanära och skam har tagits bort. Slaveriet under synden formar vår självbild. Syndens slaveri binder, orenar samvetet, ger en negativ självbild och även en felaktig gudsbild. Det kan man ofta iakttä i själavården.

Dopet är det Nya förbundets omskärelse. Genom dopet och tron tillhör vi den korsfäste Jesus. Vid Golgata har vi en ständig plats där vår vanära och skam vältras av oss. Och denna rening sker i dopets bad. Såsom Paulus skriver: I honom blev också ni omskurna, inte med människohand, utan med Kristi omskärelse, då ni avkläddes er

syndiga natur och begravdes med honom i dopet.” Kol. 2:11-12.

Det är en stor tröst för de kristna att vi har en plats där vi kan renas från synd och skam. Den som har dåligt samvete vet hur det är. Men den som även i syndabekännelsen, i bikten fått avsäga sig syndens slaveri, och får höra avlösningens orden, vet även hur ljuv befrielsen är. Han kan verkligen instämma med orden i Ps. 32: ”Salig den som fått sin överträdelse förlåten, sin synd övertäckt. Salig den människa som HERREN ej tillräknar synd”.

Vår självbild behöver därför inte vara formad av syndens slaveri under synden. Vi tillhör Jesus, vår Frälsare.

Jan Nygård,
kaplan och missionsansvarig teolog
i Karleby svenska församling

